

ת"פ (ירושלים) 1908-06-21 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו טאעה

ת"פ (ירושלים) 1908-06-21 - מדינת ישראל נ' אחמד אבו טאעהשלוש ירושלים

ת"פ (ירושלים) 1908-06-21

מדינת ישראל

נגד

אחמד אבו טאעה

ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל

2. חמזה אבו טאעה

ע"י ב"כ עו"ד מאזן איוב

מחמוד אבו טאעה

ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל

עיסה אבו טאעה

ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל

בית משפט השלום בירושלים

[14.07.2025]

כבוד השופט ביאלין אלעזר

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין:

1. ביום 12.03.25 ולאחר שמיעת מלוא הראיות בתיק הורשעו הנאשמים בעבירות של חבלה במזיד ברכב בצוותא חדא, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ותקיפה הגורמת חבלה של ממש ע"י שניים או יותר, לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין.
2. על פי האמור בעבודות כתב האישום בהן הורשעו הנאשמים, ביום 21.05.2021, מספר דקות עובר לשעה 01:30, בשדרות בר לב, בגבעה הצרפתית, בירושלים, סמוך לתחנת הרכבת הקלה (להלן: "המקום"), הבחין מר מ"נ (להלן: "המתלונן"), אשר נסע ברכבו מסוג יונדאי, בצבע שחור מספר ל"ז----- (להלן: "הרכב"), באירוע מקדים, אשר התרחש בין הנאשמים לאחרים, שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, שבעקבותיו פסעו הנאשמים למקום כשהם אוחזים בידיהם באלות (להלן: "האירוע המקדים").

3. לאור המתואר לעיל, התקשר המתלון למוקד החירום של משטרת ישראל, ובמקביל המשיך בנסיעתו ברכב לעבר הצומת הסמוך ועצר לנוכח מופע רמזור אדום בכיוון נסיעתו.
4. בהמשך למתואר לעיל, ניגש נאשם 1 לחלון נהג הרכב, כאשר הוא אחוז בידו הימנית אלה, פנה למתלון וביקש סיגריה. במקביל, בזמן ששוחח הנאשם 1 עם המתלון, החלו להתקרב נאשמים 2-4 לעבר הרכב, כאשר גם הם אחוזים בידיהם באלות. במהלך שיחתו של נאשם 1 עם המתלון, שמע נאשם 1 כי המתלון משוחח עם מוקד החירום של משטרת ישראל. מיד ובסמוך, הניף נאשם 1 את האלה והכה באמצעותה פעמיים ברכב בצדו של הנהג, נאשם 2 הניף אלה והכה באמצעותה את המתלון בראשו מבעד לחלון הפתוח, נאשם 3 הניף את האלה לכיוון הרכב, כאשר הנאשמים 1-2 עמדו בינו לבין הרכב והנאשם 4 הניף את האלה והכה באמצעותה את שמשת הרכב מימין. בעקבות זאת, האלה שאחז בה הנאשם 4, נשברה לשניים ושמשת הרכב נופצה בחלקה.
5. לאור האמור לעיל, המתלון ורכב נוסף אשר עמד בנתיב הימני הסמוך למתלון והבחין במתרחש, חצו את הצומת בנסיעה איטית כשמופע הרמזור אדום. בנסיבות אלו, פגעה קלות חזית רכבו של המתלון במוניר סיאם, שעמד אותה עת בחזית מצדו השמאלי.
6. בעת שנמלט המתלון מהמקום, רצו הנאשמים אחר הרכב, כשהם אחוזים את האלות בידיהם, כאשר נאשם 3 ראשון ומיד אחריו הנאשמים הנוספים.
7. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלון חבלות של ממש בדמות מכה יבשה ונפיחות בראשו ובכתפו בחלקה האחורי שמאלי, וכן כתוצאה מניפוץ הרכב, חדרו לכתפו של המתלון רסיסי זכוכית.
8. כמו כן, כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרם לרכבו של המתלון נזק בכך ששמשת הרכב נופצה בחלקה הימני, חלון הנהג נופץ לחלוטין ונגרם נזק לפח הרכב בחלקו האחורי בצד הנהג, בשווי כולל של 10,050 ₪. במעשיהם לעיל, תקפו הנאשמים בצוותא חדא את המתלון וגרמו לו לחבלה של ממש וכן הרסו ופגעו בצוותא חדא במזיד ברכב ובחלקיו.
9. כאמור, לאחר ניהול הוכחות הורשעו הנאשמים במעשים המיוחסים להם בכתב האישום.
10. בהכרעת הדין נקבע כי העובדות הנטענות בכתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר וכי התביעה הציגה מארג ראיות מבוסס להוכחת אשמתם של הנאשמים ולעבירות המיוחסות להם. מבחינת דיות הראיות, נקבע בהכרעת הדין כך:
- "103. די בסרטון תיעוד האירועים (ת/7 ו-ת/7א) ובעובדה שהנאשמים מודים בנוכחותם בזירה כדי להרשיע את הנאשמים בכל המיוחס להם. אולם, במקרה זה התביעה הציגה מארג ראיות למכביר באשר למעורבותם של הנאשמים באירוע התקיפה והחבלה במתלון ואשמתם בו.

104. הראיה המרכזית בהקשר זה היא עדותו של המתלונן. שמעתי עדותו באריכות. אני סבור שהמתלונן סיפר על שאירע באופן מפורט וקוהרנטי. התרשמתי כי המתלונן סיפר על האירוע כפי שחוו אותו. המתלונן העיד על רגעי אימה שאחזו בו, זאת הן לנוכח עיתוי האירוע והן לנוכח העובדה שהנאשמים היו מצוידים בכלי תקיפה. גרסתו של המתלונן על אותם רגעי אימה נתמכת בראיות אובייקטיביות רבות - הן בתיעוד קולי - ההקלטה עם מוקד 100 אשר בהן נשמע המתלונן צועק וזועק על מה שחוללו לו הנאשמים והן בתיעוד חזותי- סרטוני האירועים המעידים על עוצמות המכות שספג המתלונן. (עמ' 318 פס' 103-104 להכרעת הדין).
11. עוד צוין בהכרעת כי בעוד שגרסתו של המתלונן נמצאה מהימנה ועקבית גרסאותיהם של הנאשמים היו גרסאות סותרות, מתחמקות ובחלקן אף מניפולטיביות. לפיכך, גרסאותיהם נמצאו כבלתי מהימנים (ראו פסקאות 62-97 ופסקה 111 המסכמת).
ראיות לעונש:
12. במסגרת הראיות לעונש המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של נאשם 1 (תע/1), ממנו עולה כי לחובתו של נאשם 1 עומד פסק דין מיום 24.09.24 בשל התנהגות פרועה במקום ציבורי ואיומים שאירעו ביום 19.01.20. על נאשם 1 הוטל, בין היתר, עונש מאסר מותנה בן חודש למשך שנתיים לצד ענישה נלווית. התביעה ביקשה לראות בראיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות - מסמכי מד"א, מסמכים הרפואיים בעניינו של המתלונן, סרטון תיעוד האירוע (ת/7) ובתיעוד שיחת טלפון שניהל המתלונן עם מוקד 100 (ת/4 ו-ת/4א) - כחלק מראיותיה לעניין העונש.
13. מטעם ההגנה הוגשו ראיות לעונש כמפורט להלן, לפי סדר הגשת הראיות:
נאשם 1 - מכתב המלצה מאת סיאם אמג'ד (נע/1) המעסיק את הנאשם. מהמכתב עולה כי נאשם 1 עובד בתור שליח המחלק סלי מזון למשפחות נזקקות כחלק מתוכנית הביטחון התזונתי, וכן מיזם "בכבוד ובידידות" המיועדת לקשישים. במכתב צוין כי נאשם 1 עובד לשביעות רצון מעסיקו וכי הוא מבצע את תפקידו ללא לאות ושביעות רצון לקוחותיו.
- נאשם 4 - מכתב המלצה מיום 28.5.25 מטעם חברת "קידס רפואה ויעוץ מדעי בע"מ" (נע/2), לפיו הנאשם 4 הוא אח מוסמך וכי בשנתיים האחרונות הוא עובד במרפאות מאוחדת. במכתב צוין כי נאשם 4 הוא עובד מסור וממושמע. במכתב צוין נאשם 4 מעניק טיפול רפואי לחולים, ויש לגביו חוות דעת חיוביות מהמטופלים ומשפחותיהם.
- נאשם 2 - מכתב הממוען לביטוח לאומי וכותרתו "אישור העסקה" וממנו עולה כי הנאשם עובד בחברת אקסטרה מיום 17.1.24 כנהג (נע/3). כך גם בעניינו של נאשם 2 הוגש תעודת עוסק מורשה (נע/4). עוד הוגש מטעמו ספח תעודת הזהות לפיו הוא נשוי ואב לתינוקת פעוטה בת 5 חודשים (נע/5).
14. בנוסף, ב"כ הנאשמים 1, 3 ו-4 הגישה תמונה מתוך סרטון מצלמות האבטחה של קבוצת הנערים מהאירוע המקדים לאירועים נשוא כתב האישום (נע/6) אשר לכאורה תקפו את הנאשמים ומשפחותיהם (ראו פסקאות 140-144) וכן ביקשה להסב את תשומת הלב למספר ימי המעצר בהם היו נתונים הנאשמים בטרם שוחררו (נע/7). עיקרי טיעוני הצדדים לעונש:

15. ב"כ המאשימה בסיכומיה לעונש עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו בעקבות ביצוע העבירות; נטען כי מעשיהם של הנאשמים פגעו בערכים מוגנים של שלמות הגוף והנפש והזכות לקניין. אשר לנסיבות ביצוע העבירות; נטען כי הנאשמים הגיעו לצומת בשעת לילה מאוחרת כשהם מצוידים באלות. ניגשו למתלונן שהיה ברכבו בצומת עם מופע אור אדום לפניו ובלי כל התגרות מצידו חבטו בו עד אשר הם מנפצים את רכבו. נטען כי בעקבות מעשיהם של הנאשמים המתלונן היה צריך לנוס על נפשו תוך שהוא חוצה את הצומת באור אדום. נטען כי המעשים בוצעו כאשר הנאשמים חוסמים את דרך נסיעתו של המתלונן. ב"כ המאשימה הפנתה לזעקות הכאב של המתלונן בעקבות האירוע. כך גם ציינה ב"כ המאשימה כי העבירות בוצעו בזמן מבצע "שומרי החומות". ב"כ המאשימה ציינה עוד כי ניתן להתייחס לעבירות גם כעבירות של בריונות בכביש.
16. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על מדיניות הענישה הנוהגת והפנתה לפסיקה שלטעמה משקפת את מדיניות הענישה הנוהגת במקרה דנן. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.
17. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות; ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשמים לא הביעו חרטה על מעשיהם, בזבז משאבי הציבור שנבע מזימון עדים לא רלבנטיים ועתרה ב"כ המאשימה למקם את עניינם של הנאשמים על 15 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלוות בדמות מאסר מותנה, קנס והתחייבות. מכל מקום, לטעמה של המאשימה לא קיימים שיקולי שיקום שיש בהם כדי להצדיק חריגה ממתחם הענישה.
18. ב"כ נאשמים 1,3,4 עמדה בטיעוניה לעניין העונש הן על הנסיבות הקשורות בעבירה ובעיקר על הנסיבות האישיות של הנאשמים. נטען כי הנאשמים ומשפחתם חוותה תקיפות על רקע גזעני בעבר וכי המשפחה נהגה בהבלגה במקרים רבים. נטען כי חרף תלונות חוזרות ונשנות המשטרה לא התערבה. ב"כ הנאשם חזרה בטיעוניה על כך שהאירוע החל בעקבות תקיפות של נאשם 1, אשר חזר לביתו בשעת לילה מאוחרת, והותקף על ידי 13 נערים יהודיים ממניע גזעני. נטען כי ביום האירוע הנאשמים יצאו עם אלות על מנת להתגונן ולנוכח העובדה שבעבר הותקפו על רקע גזעני. עוד נטען כי הנאשמים לא תכננו את ביצוע העבירות כלפי המתלונן, אלא שהם חברו לכך באופן ספונטני ויצאו עם האלות כדי להתגונן. עוד טענה ב"כ הנאשמים 1,3 ו-4 כי במעשי הנאשמים לא היה מניע גזעני לתקיפת המתלונן שכן היו רכבים נוספים בצומת והם לא הותקפו. באשר לנזק שנגרם לרכב, צוין כי המתלונן החל בנסיעה תוך שהוא פוגע באדם אחר ולכן הותקף. ב"כ הנאשמים ציינה כי הנאשמים לוקחים אחריות לנזק בשמשה הקדמית וחלון הנהג.
19. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות ונתוניהם של הנאשמים, נטען כי לנאשמים 2-4 אין עבר פלילי כלל. עוד נטען כי הנאשמים היו עצורים למשך זמן ממושך בעקבות הגשת כתב האישום נגדם. ב"כ הנאשמים ציינה כי הנאשמים עובדים ומסייעים לפרנסתם המשפחה (בעניינם של נאשמים 1 ו-4 הפנתה עו"ד צמל לראיות לעונש). באשר לנאשם 3 נטען כי זה עבר תאונת דרכים וכעת הוא משקם חייו והחל בלימודים כדי להיות שף.
20. ב"כ הנאשמים לא מצאה להתייחס למדיניות הענישה הנוהגת ולעונש הראוי שיש להטיל על הנאשמים. בהשלמת הסיכומים שהוגשו 10.6.25 נטען כי הפסיקה שהוגשה על ידי התביעה כפסיקה שמשקפת את מדיניות הענישה הנוהגת, אינה רלבנטית לנסיבות מקרה זה.

21. בתחילת טיעוניו לעונש הבחן ב"כ נאשם 2 את הפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה מנסיבותיו של מקרה זה. נטען כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אינה רלבנטית לנסיבותיו של מקרה זה.
22. ב"כ נאשם 2 טען כי נאשם 2 עבר הליך שיקום מסוים על אף טענות ב"כ המאשימה. ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטענותיה של ב"כ נאשמים 1,3,4 באשר לנזקים לרכבו של המתלונן ולפרק הזמן שערכה התקיפה. נטען כי המתלונן לא ידע לומר אילו תרופות הוא נוטל בעקבות האירוע והנזק עליו סיפר בעדותו בבית המשפט. נטען כי האירוע מצומצם יותר ממה שהוצג. נאשם 2 לא השתמש באלה שהייתה בידו בעת האירוע ולאחריו. נטען כי הנאשמים לא יצאו באופן יזום מביתם אלא שהם התגוננו. נאשם 2 אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי, הוא נהג תחבורה ציבורית ונסיבותיו האישיות השתנו מאז תחילת המקרה, שכן, כעת הוא נשוי ונולדו לו שני ילדים קטנים. עוד ציין כי הנאשם שהה זמן ממושך במעצר בית, תנאים שהקשו על חיו. ב"כ הנאשם טען כי יש לקבוע מתחם עונש שנע בין מספר מועט של חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר בפועל. אשר לעונש המתאים עתר ב"כ הנאשם להסתפק בימי מעצרו של הנאשם. לחלופין, עתר ב"כ נאשם 2 לבחון הטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.
23. הנאשמים במסגרת דברם האחרון ביקשו לומר את הבאים:
נאשם 1 אמר כי קיבל את עונש על מעשיו וכי הוא מצטער על מעשיו.
נאשם 2 ביקש סליחה על הטעות שעשה. נאשם 2 ציין כי לא הסתבך באירוע מסוג זה בעבר. נאשם 2 אמר עוד כי יש לו משפחה וילדים כעת. נאשם 2 ביקש להדגיש, כי הוא גר ברמת אשכול ובחיים "לא היה לנו בעיות כאלה" עם סובביו. נאשם ביקש להדגיש כי "זה קרה פעם ראשונה בחיים שלי, מבקש רחמנות וסליחה".
נאשם 3 אני אמר כי הוא מצטער על מה שקרה.
- נאשם 4 אמר במסגרת דברו האחרון כי הוא מתנצל על מה שקרה וכי מבחינתו מדובר בטעות כיוון שכל אדם טועה. נאשם 4 ציין כי הוא עובד במרכז לרפואה דחופה בקופת חולים מאוחדת וכי יש לו יחסי אנוש טובים עם כולם. דיון והכרעה
- ערכים מוגנים ונסיבות הקשורות בביצוע העבירות:
24. כפי שפורט לעיל וביתר שאת בהכרעת הדין, הנאשמים הורשעו בעבירות של חבלה במזיד ברכב בצוותא חדא וותקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא.
25. הערכים המוגנים שנפגעו בעקבות מעשי העבירה בהם הורשעו הנאשמים הם הגנה על שלמות הגוף והנפש, הזכות לביטחון ואוטונומיה של הפרט והציבור, וכן הזכות לקניין ורכוש הפרט. מדובר בפגיעה בערכים ברורים שנועדו להגן על ערכי יסוד בסיסיים בחברה חופשית ודמוקרטית.

26. בטיעוניה לעניין העונש ביקשה ב"כ המאשימה שלא להתעלם מעיתוי ביצוע העבירות - אירועי שומר חומות. מנגד ב"כ הנאשמים סבורים שאין ליתן משקל לעניין זה באשר התביעה לא ייחסה לנאשמים עבירות ממניע גזעני או לאומני. אכן העבירות בהן הורשעו הנאשמים והמעשים שביצעו אירעו בתקופת מבצע "שומר חומות". בימים שהרוחות והרחובות במדינה סערו וגעשו עקב אירועי אלימות ותקיפה קשים ומכוערים שהתרחשו על רקע לאומני או גזעני ברחבי הארץ, וגם בירושלים. במקרה זה, התביעה, מטעמיה, בחרה שלא לייחס לנאשמים עבירות על רקע גזעני או לאומני. משכך, ברור שלא ניתן עתה לייחס לנאשמים מעשים מסוג זה ולהענישם על עבירות בהן לא הורשעו. אלו הן מושכלות יסוד בסיסיות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהנסיבות הקונקרטיות שאפפו את ביצוע העבירות במקרה זה ובכלל זה עיתוי ביצוע העבירות. כך במיוחד שבבסיס טיעוני ההגנה של ב"כ הנאשמים 1,3-4 עומדת הטענה שהנאשמים יצאו מביתם בשעת לילה מאוחרת כדי להדוף את מי שתקפו את נאשם 1 על רקע גזעני. בהקשר זה, נקבע בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמים פגשו במתלון לאחר שיצאו לרדוף אחרי נערים יהודים עם אלות בידיהם, לאחר שאותם נערים נחשדו בזריקת אבנים לעבר נאשם 1 קודם לכן. מן הראיות שנסקרו בהרחבה בהכרעת הדין נראה בבירור כי הנאשמים פגשו במתלון באופן אקראי בצומת. הנאשמים, בסדר שתואר בכתב האישום, ניגשו למתלון ולאחר שיחה קצרה חבטו בו וברכבו ללא כל סיבה נראית לעין. זאת הגם שהיה ברור לכל כי המתלון אינו קשור כלל לאותם נערים ואינו קשור לאירוע המקדים שבו היו מעורבים אותם נערים. הנאשמים הם אלה שבמעשיהם ובהתנהגותם האלימה קשרו את המתלון לאירוע המקדים ולנסיבות שאפפו אותו. הנאשמים הם אלה שהפליאו מכותיהם באמצעות אלות שנועדו לכאורה להגנה מפני נערים יהודיים חשופי ידיים. בנסיבות אלה, ייקשה לטמון את הראש בחול ולטעון שאין קשר בין אירוע זה והעבירות בהן הורשעו הנאשמים לבין עיתוי ביצוע העבירות והנסיבות שאפפו אותו מתחילתו ועד סופו.

27. כך או כך, קיים אבסורד מסוים בטיעוני ב"כ הנאשמים המבקשים לראות את הנאשמים כקרבנות של תקיפה גזענית, ללא כל הוכחה מספקת לכך, כפי שנקבע בהכרעת הדין, אך בו זמנית מבקשים להתעלם מעיתוי ונסיבות תקיפתו של המתלון. על כן, לטעמי יש להביא בחשבון בעת גזירת עונשם של הנאשמים גם את הנסיבות שאפפו את האירוע ומועד ביצוע העבירות. ראו לעניין זה את קביעתו של כבוד השופט הנדל בע"פ 6910/09 איברהים הדרה נ' מדינת ישראל, פס' 5 (פורסם ב- 9.5.2010):

"...מבחינת תורת הענישה אין זה נכון לדון בעניינו של נאשם במנותק מאירוע הזמן והתקופה. האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך..."

28. מכל מקום, יהא המניע לביצוע העבירות אשר יהא, לא ניתן להתעלם מחומרת מעשיהם של הנאשמים, אף אם מדובר בבריונות כביש סתם. מדובר במעשים שבוצעו בצוותא חדא, תוך שארבעת הנאשמים מחזקים בכלי נשק קר וחובטים במתלון שישב בתוך רכבו, חסר אונים וכלוא. הנאשמים התקרבו אל המתלון כאשר הם מניפים אלותיהם וחובטים ברכבו בעוצמה עד כדי כך שחלק מן האלות נשברו. בעקבות כך רכבו של הנאשם נופץ והמתלון נחבל כמתואר בתעודות הרפואיות ונזקק לטיפול רפואי.

29. מבחינת התכנון שקדם לביצוע העבירות; מחד, אכן נראה שהנאשמים לא תכננו לפגוע דווקא במתלון. הנאשמים לא יצאו לפגוש את המתלון הספציפי ולהכותו. אכן מתלון בו פגעו הנאשמים היה עובר אורח מזדמן שלא שפר עליו מזלו ונקלע לזירה בה הנאשמים הגיעו מצוידים בכלי תקיפה. מנגד, מבחינת אלמנט התכנון שקדם לביצוע העבירות, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשמים יצאו מביתם מצוידים בכלי תקיפה בשעת לילה מאוחרת על מנת להתעמת באלמות עם אחרים שהם ראו כנערים יהודים שתקפו את נאשם 1 על רקע גזעני. העובדה שהנאשמים היו מצוידים בכלי תקיפה ויצאו להתעמת, מחלישה, לטעמי, מן הטענה כי מדובר באירוע לא מתוכנן אלא בגחמה של רגע או באירוע נקודתי מנותק הקשר או בלתי מודע. ההפך. בשל הנסיבות שאפפו את האירוע בכללותו, לרבות האירוע שקדם לו, הרי שיש במעשיהם של הנאשמים גם אלמנט של תכנון. טיעון זה, מתחזק גם לנוכח העובדה שהנאשמים בחרו להתגודד סביב רכבו ולאחר שיחה קצרה עמו, החליטו לתקוף את המתלון.
30. חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות הוא משמעותי, דומה ושווה. איני סבור שיש לערוך אבחנה בין הנאשמים. כך במיוחד לנוכח העובדה שמדובר באירוע קצר יחסית. סרטון תיעוד האירוע (ת/7) מציג באופן ברור את חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות וכיצד הם פעלו יחדיו. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הגלומה בעבירות של התפרעויות המונים ועל הצורך לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ומרסנת הכרוכה בכך (ראו ע"פ 3982/22 מדינת ישראל נ' מוחמד חג'וג' (פורסם ב-27.10.22), וכן ראו גם, ע"פ 2285/05 מדינת ישראל נ' חמד, פס' 7 (פורסם ב-5.12.2005)).
31. פוטנציאל הנזק והנזק שנגרם בפועל למתלון מביצוע העבירות; בעקבות האירוע למתלון נגרמו מכות יבשות, נפיחות בראשו ובכתפו בחלקה האחורי שמאלי. כך גם מניפוז שמשות הרכב, חדרו לכתפו של המתלון רסיסי זכוכית. כמו כן נגרם לרכבו של המתלון נזק, כך ששמשות הרכב נופצה בחלקה הימני, חלון הנהג נופץ לחלוטין ונגרם נזק לפח הרכב בחלקו האחורי בצד הנהג, בשווי כולל של 10,050 ₪. ב"כ הנאשמים ניסו בטיעוניהם לגמד ולמזער את הפגיעות שנגרמו למתלון ואת הטראומה שנלוותה לכך. לנוכח התעודות הרפואיות (ת/1, ת/2 ו-ת/6) שהוגשו ועדותו של המתלון בפניי, הרי שלא ניתן להקל ראש בנזק הקנייני, הפיזי והנפשי שנגרם למתלון. למראה סרטון האירוע (ת/7) הרי שאין מנוס מהקביעה שהמתלון ניצל מאירוע שלא ניתן להגדירו אלא כאירוע לינץ', בנס (ראו גם פסקה 131 להכרעת הדין). זעקות השבר, הכאב, ההלם והטראומה שאחזו במתלון בעת התקיפה ובעקבותיה נשמעים היטב בשיחת הטלפון שניהל עם מוקד 100 של המשטרה תוך כדי תקיפתו ובסמוך לאחריה (ת/4 ו-ת/4א). לא יכולה להיות מחלוקת של ממש כי אירועים מסוג זה יש בהם כדי להותיר חותם וצללות נפשיות משך תקופה ארוכה.
32. לאורך המשפט כולו ההגנה הפנתה לנסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות ובכלל העובדה שהנאשם 1 הותקף באותו היום על רקע גזעני מצד נערים יהודים. לטיעון זה של ההגנה כבר התייחסתי לעיל וביתר פירוט בהכרעת הדין. מכל מקום, ראוי להבהיר ולהדגיש שהמתלון לא התגרה בנאשמים, לא היה מעורב באירוע המקדים של אותם נערים יהודיים שנטען כי התעמתו עם הנאשמים, וכל חטאו היה בכך שנכח במקום הלא נכון ובזמן הלא נכון. במידה רבה, המתלון יכול היה להיות כל אחד אחר מן הציבור שאיתרע מזלו.
33. נוכח כל המפורט לעיל, אני סבור שמידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא ברף בינוני - גבוה. בינוני-משום שהפגיעה בפועל של המתלון לא היתה מן החמורות אף שנזקק לטיפול רפואי ונפשי ואף שאיני מקל בכך ראש. גבוה - נוכח העובדה שהעבירות בוצעו בצוותא, באמצעות כלי נשק קר, ברחובה של עיר וללא כל התגרות או פניה של המתלון לנאשמים.

מדיניות הענישה הנוהגת

34. עיינתי בפסיקה אליה הפנו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם 2. כמו כן, עיינתי בהשלמת הסיכומים שהגישה ב"כ הנאשמים 1, 3-4.

35. אני סבור שהפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה משקפת במידה רבה את מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבותיו של מקרה זה, אף אם היא נוטה לכיוון החומרה (אפנה לעפ"ג 22826-05-23 מונטרס אבו קאמל נ' מדינת ישראל ואח'; רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל, רע"פ 3802/23 עידן הדר נ' מדינת ישראל). אציין כי מדיניות הענישה גם במקרים מסוג זה משתנה מעניין לעניין והיא בסופו של דבר תלויה הקשר ונסיבות. כך גם הפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם 2 בעניין בראנס ובעניין עיד (ע"פ 50248-06-20 גדי בראנס נ' מדינת ישראל, ת"פ 19731-08-24 מדינת ישראל נ' גאזי עיד), הם רלוונטיים ומשקפים את מדיניות הענישה הנוהגת בעניינו.

36. על יסוד מדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה שנסקרה לעיל, אני סבור שבמקרה זה יש לקבוע מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

37. מצאתי לזקוף לזכותם של הנאשמים 2-4 את העובדה שהם נעדרי עבר פלילי ומובן שנתון זה הוא שיקול מקל. לנאשם 1 אמנם הרשעה קודמת בעבירה ממין העניין, אך מדובר בעבירה שבוצעה טרם ביצוע העבירות בהן הורשע בהליך זה. על כן, אני סבור שיש לנתון זה נפקות שיש בה כדי להביא להחמרת העונש בעניינו.

38. בנוסף לנתונים אשר צוינו לעיל מצאתי לזקוף לזכות כלל הנאשמים את העובדה שמדובר בנאשמים שעובדים למחייתם ולפרנסתם באופן יציב יחסית. כמו כן, מצאתי להתחשב בפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם 2, אשר לו משפחה צעירה וקטינים הסמוכים על שולחנו. אולם, מידת הפגיעה בעניינם של הנאשמים אינה שונה ואינה בלתי מדתית. הנאשמים לא הציגו נתונים ונסיבות יוצאות דופן.

39. אשר לחלוף הזמן; הנאשמים הורשעו במעשים שבוצעו ביום 21.5.21. כתב האישום בעניינם הוגש ביום 1.6.21. רשויות האכיפה פעלו, אם-כן, באופן מהיר ואין לומר שהשתהו בהגשת כתב האישום. עיקר חלוף הזמן בתיק זה נבע מניהול ההליך עקב רצונם של הנאשמים וב"כ לזמן לדיון בבית המשפט את כלל העדים, חרף גרסאות הנאשמים וחרף העובדה שמדובר באירוע מתועד שבו הנאשמים וקרובי משפחותיהם זיהו אותם. אכן ככלל, חלוף הזמן הוא שיקול לקולא שבנסיבות המקרה יש בו כדי להביא להקלה בעונשם של נאשמים. אולם, גם שיקול זה אינו חזות הכל. כך במיוחד שעיקר חלוף הזמן נובע מהחלטתם של הנאשמים כי בעניינם ישמעו הראיות עד תום ובהתנהגותם הביאו לדחיית דיונים.

40. למען הסדר הטוב אציין כי אין לראות בניהול ההליך כנסיבה לחומרה שיש בה להחמיר עם הנאשמים על שבחרו למצות את ההליך המשפטי בענינם. אולם, בניגוד לנאשמים אשר בוחרים לקצר את ההליך בענינם תוך הודאה ולקיחת אחריות וזוכים להקלה בעונשם, נאשמים אלה אינם זכאים להקלה. כך במיוחד גם לנוכח העובדה שבמקרה דן המתלונן נאלץ להעיד ולהיחקר חקירה נגדית ממושכת, תוך הטלת דופי בדבריו ובאמינות גרסתו, חרף האירוע שעבר.
41. בדברם האחרון הביעו הנאשמים צער וחרטה, אלא שלטעמי אין מדובר בהודאה שיש בה צער וחרטה אמיתיים. אוסיף את המובן מאליו שלהודייתו של הנאשם חשיבות, הן במישור היעילות, החיסכון בזמן שיפוטי והשגת תוצאה מהירה והן במובן זה שניתן להניח כי ההודאה משקפת הפנמה של המעשים ונטילת אחריות, אלא שהבעת צער וחרטה לאחר הכרעת דין ובמסגרת הטיעונים לעונש מעלה חשש שמא הדברים נאמרים משיקולי תועלת בלבד ולא מתוך לקיחת אחריות וסימפטיה לנפגע העבירה. על כן, המשקל שייתן לכך אינו ממשי.
- הרתעת היחיד והרבים
42. שיקול נוסף שיש לשיקול בעת קביעת העונש בתוככי הטווח המוסכם, נוגע לשאלת קיומו של "סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא" להרתעת היחיד ולהרתעת הרבים (סעיף 140 ו-140 לחוק העונשין). אני סבור שמקרה זה נמנה על אותם מקרים בהם יש לתת לשיקול זה משקל מסוים, וזאת ככלי להכוונת התנהגותם של הנאשמים שעל הפרק ושל נאשמים פוטנציאליים ולעיצוב נורמות חברתיות ראויות (ראו רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009)).
43. בנסיבות אלה, אני סבור שיש להעמיד את עונש המאסר שייגרם על הנאשמים בחלקו התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, כך שעונש המאסר יעמוד על 12 חודשים בניכוי ימי מעצרם של הנאשמים.
- גזירת הדין
44. לפיכך, אני גוזר על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:
- א. 12 חודשי מאסר בפועל לריצוי בניכוי ימי מעצרו בתיק (לפי רישומי שב"ס וככל שהנאשם היה עצור בגין הליך זה). הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשם ביום 20.10.2025 בשעה 08:30 בכלא "ניצן" כאשר ברשותם תעודה מזהה וגזר דין זה.
- ב. 7 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעברו הנאשמים עבירות אלימות מסוג פשע בתוך שלוש שנים שחרורו.
- ג. 4 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעברו הנאשמים עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, בתוך שלוש שנים שחרורו.
- ד. מטיל קנס בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו על כל אחד מהנאשמים. הקנס ישולם עד ליום 10.9.25. לא ישולם הקנס במועד או לא ישולם כלל, יעמוד הקנס לפירעון מיידי;
- ה. כל אחד מהנאשמים ישלם למתלונן (ע"ת 5 בכתב האישום) פיצוי בסך 3,000 ₪ (סך הכל 12,000 ₪). הפיצוי ישולם עד ליום 10.9.25. אי עמידה בתשלום הפיצוי תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- תשומת לב הנאשמים:
- החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.
- ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 052-3559200
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
- על ב"כ הנאשמים לתאם את כניסתם למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 052-3559200, 052-3559200.
- זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.